

שאלתה את הספינה להתקרב לחוף לכל תפקיד כגון גילוי ארמון שומרי החופים שהרי פרוצאנו תרבות לבקשש השמן שניתן להם...
 יצאנו מספר ימי הפלגה הגענו למל פלרמו באיטליה כדי להצטייד במזון מים ופתם, אולם אנשי הבורשת הבריטיים שהשיגונו בשבע עינים על כלי גמלי אירופה, הניחונו חיש שאין זו ספינת משא רגילה (למרות שהזקקנו סגורים בבטן הספינה כשהפתחים מוגפים מעלינו) בהתערבותם של האנגלים, לא רצו שלטונות הנמל לספק לנו את המצרכים המבוקשים ובלעדיהם לא יכולנו להמשיך בהפלגה. עגנונו כפלרמו שלשה ימים, ובינתיים הופעלו השותלנים היהודיים במקום ורק אז הותר לנו להפליג.



בזמן שהייתנו כפלרמו ולאחר שנתגלתה הותנו האמיתית, הותר לנו לעלות על הספינה ולשאוף אוויר עשורת רוכלים איטלקים באו להציע לנו מכל טוב מגיסרה ומוכרות שונות ועד לבדים יפים, אולם בפניו היתה רק דרישה אחת - לחם. כעבור שעה קלה נזרנו צמוסים לחמים קטנים וטריים ומאחר ולא היה לנו כסף לשלם, היינו זורקים להם קופסת סגריות אמריקאיות (מיצרן שניתן בשפע על הספינה) והם זרקו לנו לחמים. הסחר הדיסטרי נמשך עד שאול מלאי הסגריות שתייה לנו. על כל פנים, זו היתה זדאי העיסקה הטובה ביותר שעשו רוכלים אבי יונים אלה אי פעם.

את קיינו שאחרי פלרמו ישתפר מצב האספקה הרי ששיעור מרה אמנם כל אחד מאתנו קיבל צלחת וכף, אך מגות האוכל והמים נעשו זעומות עוד יותר, המנה הראשית והשנייה היתה לתמניה קשה כאבן אותה היינו טובלים במים כדי שאפשר לבלעה. מדי פעם קבלנו תפוח עץ תפל קצת אורז, קופסת סרדינים לחמישה אנשים או יותר, קצת תה וכדי הרעב והצמא היו מנת חלקנו כל היום ואליהם גוספה צרה חדשה וגוראת מכל כנינים. נחלו בגופינו לפשרות ולמאות מראה אנשים יושבים על הסיפון ופוללים כינום נהפך למחזה רגיל. התנאים הסניטריים בבטן האניה היו גוראים רובנו רבצנו על הקרשים מרבית שעות היום. חולשת הגוף גרמה לנו סתירה חזרה כל אימת שעמדנו על רגלינו. ההקאות לא פסקו כל העת ועד היום איננו מבין כיצד לא פרצה מגיפה בספינה.



עברו עשרה ימים מאז הפלגנו ועדנו רחוקים מרחק רב מחופי המולדת. זה השני ברות לא היה שונה במאומה מיתר הימים, וכולנו שהיינו רגילים לחגים, מפוארים בחיק המשפחה, היינו שרויים בתוגה רבים מאד, צעירים ומבוגרים, פרצו בבכי בקבלם את כף האורז והלחמניה הקשה והזכרם בשולחן הערוך בביתם ובמשפחתם. מצב הרוח היה ירוד ביותר. התחילו מריבות על דברים של מה בכך. אחדים ניסו לפרוץ את מחסן הספינה כדי להשיג משהו לאכול. בוקר אחד הועלה על הספון ארגון גזר רקוב כדי להטילו לים ואלה שהיו על הספון התנפלו על המציאה, חספן את הגזר הרקוב ואכלו אותו, והם עוד בתשובו למאושרים בעיני האחרים שלא זכו לכך. התחיל כעין שוק שחור במצרכי מזון ע"י הסבתים של הספינה. אני למשל, מאחר ולא עשנתי יכולתי להמיר קופסת אמריקאיות בתפוח אדמה אותה, לפעמים אפילו בלתי מבושל, אך גם זה אי אפשר היה תמיד להשיג. עקב המגות הדלות של המזון שהיה בהם בקושי כדי לקיים את הנשמה, לא היו דקקנו בכלל לעשיית צרכים ויש כאלה אשר במשך 21 ימי ההפלגה לא הודקו לביה השמוש יותר מפעמיים-שלוש.

בוקר אחד הופיע אירוע והג מעלינו מספר פעמים, ומאז היינו נזכים לביקורו לעתים תכופות ובשעות כמעט קבועות. בעקבות זאת נאסר עלינו לעלות לספון. רק לבודדים הותר הדבר ולפי תור קבוע. וכך גם אירע צח קבלנו כמו מזון ומים. הספינה הודחלה לאיטה, אני מניח בגלל קלקול כלשהו במנועים או פשוט מפני שלא נרצוה למשא כזה האירוע המשיך לבקר אותנו בקביעות עד שהחלף יום אחד על ימי משחתת בריטית שעקבה אחרינו יום וליילה.

בתחילה עוד ניסה מפקד הספינה להעמיד פנים שזו אנית משא רגילה ולא אנית מער פילים, אך לאחר מכן הופסק המשחק והותר לנו לעלות על הספון. כנראה שהיינו קרובים לחופי הארץ, כך על כל פנים הבינונו כאשר באחד הבקרים רוכזנו כדי לקבל הוראות לקראת המפגש עם הבריטיים. ההוראות היו: אסור שיודע שאנו באים מצפון-אפריקה וזאת כדי לא לסכן את המשך ההפעלה משם; עלינו להציג את עצמנו כפליטים יוונים וכל אחד מאתנו צריך להוסיף לשמו אינו סימנת בעלת צליל יווני כלשהו.

החל בהכנת "כלי מלחמה": מקלות, קופסאות שמורים, גרוטאות וכד'. היינו יושבים על הספון, פוללים כינים, ומתכוננים למלחמה. למשתחת הבריטית הצטרפה משחתת שניה ומאחר וספינתנו הועירה זחלה לעומת תן, הן היו עורכות הקפות סביבנו ולעתים במרחק קטן ביותר מאיתנו. הם עסקו בצלום ואנו ענינו להם בקללות עסיסיות ובנפנוף אגרופים. בלילה, בחסות החשיכה, נעשו גם יונות שזא ע"י הספינה להתחמק מהמשחתות, אך עם בוקר שוב מצאנו אותן בעקבותינו. המשחק נמשך עד אשר נכנסנו למים הטריים טוריאליים של הארץ. אז סגרו עלינו המשחתות משני הצדדים והתחילו משדרות אלינו שוכנעו ונאפשר להם לעלות על ספינתנו. בהשובה, הוגף על ראש התורן דגל עברי ענק לקול שירה אדירה של "התקוה". גם

שם הספינה - "יהודה הלוי" הוגף אל-על. אנו עוד צומדים על הספון בהתרוממות רוח מתרעפים. האלה והנה קרבה אלינו אתה המשתתות במלוא כוח מנועית, ובתנופה אדירה גיחה את ספינתנו הועירה ופוררה את צלעה ומעקי הספון. מכות הגניות נשתה הספינה בווית מסוכנת עד שהמים התחילו עולים על הספון. וכולנו הושלנו אל המד שמגד האחד על השני ורק בנס לא נפל אף אחד לים. עוד רבעים מספר והספינה היתה רובצת על צידה ושוכבת בים; אחדים שראו את המוות לנגד עיניהם זעקו, שמע ישראל, אך תוך שניות ספורות שנמשכו בעינינו - היו נצח. קרבה המשתתת השניה בכל המהירות מהמד האחר, ובגניחות. עזה "יישרה". את ספינתנו והציבה אותה. עתה במצאנו לחצים בין שתתן ללא יכולת של תמרון עצמי. גשרים מיוחדים הוטלו בינינו לבינם והצנחנים הבריטיים, חבושי קסדות ומגיני חרבות, ניסו פעם ופעמיים לעבור לספינתנו. אולם בינתיים התערדנו מן המד לומה הראשונה ומנענו מהם את המעבר בכל האמצעים שעמדו לרשותנו. בקבוקים, מקלות, קופסאות שמורים וכל אותה, תהמר שתי שהכינונו במשך ימים הועלה לעברם. המאבק נמשך כרבע שעה ואף חייל טקם הצלילה לעבור אלינו, ואז התחילו להעניף לעברנו פצצות גז מודיע. תחילה לא ידענו מה קורה איתנו כי טרם התנסינו בדבר זה. מן דליי מים תובא אל הספון והבנות הגלי שז לבנעעים מסליות רטובות כדי להקל על הכאב הצורב בעינים. הדמעות הכריעו אותנו כי החיילים הצליחו הפעם לעבור את הגשרים ולקפוץ לספינתנו. למרות זאת לא אמרנו גו גואש המשכנו להסתער עליהם עד שהפילו נגדנו את הנשק הקר: בעזרת סילונים מיים אירי כוח הטילו אותנו ארצה והדפו אותנו לירכתי הספון. הפעם, היינו הסרי אונים ולא יכולנו לקרב אליהם ורק אז נתקבלה הפקודה לחזול מהמאבק. דמועים ורטובים עד העצמות פצחנו בשירת "התקוה" מול לועי מקלעיהם של חיילי בריטניה הגדולה. מכוונת הספינה הוצאו מכלל פעולה ולכן נקשרנו לאחת המשחתות ובגררנו על ידה לעבר חיפה.

זה היה ביום ששי 30 במאי 1947. מרחוק גיבטו אלינו חיפה והכרמל. סוף סוף הגענו לשערי המולדת. רבים בכו מאושר. היינו עייפים, רעבים, צמאים ומנוצחים, אך היינו מאושרים שזכינו להגיע למולדת למרות שידענו שצפויים אנו גרוש למחנות המעצר בקפריסין. היינו הראשונים לעליה מצפון אפריקה וידענו שאחרינו יבואו אלפים ורבות שגם הם מצפים לגאולה. ההעברה לאנית הגירוש, אמפייר פייפי נעשתה בזומייה כשרק עשרות מטרים של אדמת מולדת מפרידים בין "יהודה הלוי" השבורה אך גאה, לבין אנית הגירוש והייתי רת. רבים השתטחו במעשי הצד ושקפו בתוה את אבק הרציף כמו ר' יהודה הלוי בשעתו. השבת מצאה אותנו על האניה הבריטית והפעם הוסענו כאסירים, אך יותר חופשים מקודם, אל מתנה החסגר בקפריסין.